

عنوان مقاله:

نمود دستوری در فارسی بر پایه نظریه صرف توزیعی

محل انتشار:

فصلنامه زبان پژوهی، دوره 14، شماره 42 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

گوهر شریفی - دانش آموخته دکتری تخصصی زبان شناسی همگانی، گروه زبان شناسی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

نمود، نظامی دستوری است که با زمان در پیوند است و بر اساس آن، گوینده می‌تواند چگونگی توصیف ماهیت زمانی یک موقعیت را برگزیند. جایگاه ساختاری نمود و تعامل آن با فرافکن‌های نقش‌نمای دیگر بر پایه نظریه نحوینیاد صرف توزیعی، موضوعی است که در این پژوهش به آن پرداخته می‌شود. با فرض اینکه گروه فعلی در زبان فارسی، دارای ساختاری سه لایه ای است و گروه ریشه، گروه فعلی کوچک و گروه جهت را در بر دارد، و با استناد به فرایندهای پسانحوی ادغام صرفی و هم جوشی که صرف توزیعی به آن قائل است، نشان خواهیم داد که فرافکن نمود بر فراز فرافکن جهت و ذیل فرافکن زمان قرار دارد. افزون بر این، همین فرایندهای پسانحوی نشان می‌دهند که فرافکن نمود ناقص نسبت به نمود کامل، رابطه نزدیک‌تری با فعل دارد.

کلمات کلیدی:

صرف توزیعی، گروه جهت، گروه فعلی کوچک، نمود کامل، نمود ناقص

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1409071>

